

tålamodet med regeringen

Länge gav regeringen sken av att den hade en genomtänkt strategi för att ta itu med budgetunderskott, betalningsbalans och krympande industrisektor. LO-tidningen har – infamt men påpassligt – publicerat valaffischer från den senaste valrörelsen där ekonomiminister Bohman tog åt sig äran för att ha räddat Sverige ur krisen. Jojo! Annars ser det ut som vi var djupare nere i den än någonsin!

Sanningen, den brutala sanningen, är ju den att regeringen haft så dåligt grepp om utvecklingen att man tvingats inkalla en urtima riksdag för att hastigt men mindre lustigt höja en rad skatter. Och det bara två månader efter det att vårriksdagen stängts och en och en halv före höstriksdagens öppnande. Det är svårt att ha respekt för en ekonomisk politik som inte avsatte några resultat under hela våren, och som inte var mer genomtänkt än att den kunde vänta till höstriksdagen. För inte är väl också detta socialdemokraternas fel?

I den reviderade finansplanen räknade regeringen med att den enskilda konsumtionen skulle öka med 1,7 procent under 1980. När den nu tycks ha varit på väg att öka med 2 procent grips regeringen av panik, talar om överkonsumtion och höjer i åtstramande syfte moms och punktskatter. Skillnaden mellan prognos och utfall är statistiskt osäker men nog för att få regeringen ur balans. Det inger inte förtroende för politikernas förmåga att skåda in i framtiden och planera samhällsutvecklingen!

Att den enskilda köpkraften kanske stigit mer än väntat kan möjligtvis, även om det undgått regeringen, ha berott på att denna köpte sig arbetsfred på försommaren genom att lova löntagarnas organisationer feta favörer om de skrev på avtalet. Att facket sedan inte re-

spekterade regeringens villkor för uppgörelsen och ändå fick behålla förmånerna var uppseendeväckande. Regeringen spädde på köpkraften mitt i en högkonjunktur, bara för att nu, ett par månader senare, strama åt konsumtionen samtidigt som vi är på väg in i en konjunktursvacka. Det är priset för att man inte förmådde samla sig till en nödvändig åtstramning redan för ett år sedan. Att Keynes' idéer är på väg utför är visserligen känt, men regeringens konjunkturpolitik måste sakna all internationell motsvarighet. En fascinerande innovation!

Ännu finns tid för regeringen att visa att man är situationen vuxen. Men då krävs en markant kursförändring. Det går inte att skylla allt ont på den socialdemokratiska regering, som avsatte för fyra år sedan. Inte heller kan en regering nöja sig med att hänvisa till oljeprishöjningar och andra effekter av omvärldens beteende. Kan man inte korrigerera en tidigare regerings felaktiga politik sviker man sina löften till väljarna. Är man oförmögen att motverka trycket från omvärlden saknar man kompetens.

Regeringens sparplan kommer av allt att döma bara att nagga den offentliga sektorn en aning i kanten. Det räcker inte att begränsa ökningstakten, verkliga nedskärningar måste

till. Och då är det inte nog att angripa överföringen av pengar i form av tex bostadsbidrag. De utgör ju en del av den enskildes konsumtion och sänkta bidrag minskar inte byråkratin med en enda tjänst!

Det är tur för herrar Fälldin, Bohman och Ullsten att konkurrensen från oppositionen för närvarande är ännu svagare än vanligt. Socialdemokratins oansvarighet och opportunistiska tilltår i takt med den ekonomiska krisens allvar. Att herr Palme är en högst medioker ekonom är känt. Kanske han inte ens upptäckt landets belägenhet. "Vadå, ekonomisk kris? Det var det jävligaste, det hade jag ingen aning om!" Ska det bli oppositionsledarens eftermäle?

Det har talats mycket om hur framgångsrika moderaterna varit i regeringen. Det är svårt att förstå. Vad man konkret uppnått kan räknas på ena handens fingrar. När moderaterna nu på område efter område är med om förslag och åtgärder som ligger långt ifrån vad man lovat väljarna och känns främmande för moderata grundidéer måste sympatisörerna fråga sig: vad är viktigast för partiet — lojaliteten mot väljarna eller makten och härligheten?

Johan Hjertqvist